

PLEASE FORGIVE ME

แค่ขอยกโทษให้ฉัน

ตัวอย่าง

เจ นันทรุจา

Please Forgive Me

แค่ขอยกโทษให้ฉัน

เรื่องโดย เจ นันทรุจา

เลขมาตรฐานสากล ISBN : 978-616-7007-76-2

เจ้าของ/ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา

ปราบ นรเศรษฐโสภณ, ยุคลธ เอี่ยมละออ, ญาณิ ไรจนวงศ์,
ซัช แทนกาย, บรรเจิด กุลละชลิต, มาริสา ลีนุตพงษ์,
ปาริชา ทับทิมจีน, ธิติพัฒน์ จิรายุณนธ์, ปิยนิจ จงรัตนากุล,
ณัฐมน นันทารุจน์, กัณทชิต ศรัณย์บัณฑิต, ประภาภาศ อังศุสิงห์,
ทิวากร โสภอัครภรณ์, ณัฐธีร์ โสภณธิติพันธ์, กนกพรรณ เนียมสิน, ครอง
หทัย มุขพรหม, พชรวิช รัตนาภิรมย์, รัชนี เทียงธรรม

บรรณาธิการ

รัชนี เทียงธรรม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ภาณุวัฒน์ ร่องทอง

คอมพิวเตอรืกราฟิก

รัชต พรณรังษี

คำนำ

คุณคงรู้จักและเข้าใจความหมายของคำว่าความสุขดี และ
แน่นอนความหมายตรงข้ามที่เรียกว่าความทุกข์

แล้วตัวคุณเคยหรือชอบเสพอารมณ์สุขในความทุกข์บ้างมั๊ย

ถ้าคุณเคยหรือชอบทำแบบนั้น คุณจะเข้าใจความรักของ
นวล แต่ถ้าคุณไม่เคยหรือไม่ชอบ คุณจะสงสัยและเข้าใจเธอ

ทุกตัวอักษรในหนังสือเล่มนี้ กลั่นกรองจากความตั้งใจ
มากกว่าประสบการณ์และความรู้ที่ผมมี เพียงหวังแค่ใครสักคนที่ได้
อ่าน จะมองเห็นคุณค่า และประโยชน์ของทุก ๆ ตัวอักษรภาษาไทย
กับเวลาเกือบสองปีที่ผมปล่อยทิ้งเรื่องราวของนวลให้เป็นเหมือนเศษ
กระดาษรกร้าง มันน่าจะนานพอแล้วสำหรับการรอคอยโอกาส

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้โอกาสผมด้วยหนังสือเล่มนี้ที่อยู่ในมือ

ขอบคุณจากหัวใจ

1D นันทรุจา

เจ นันทรุจา

สายลมพลิ้วเบาพัดโชยผ่านต้นไม้ใบหญ้า แรงลม

พัดสะกิดใบไม้สีน้ำตาลให้หลุดลงจากต้น ใบไม้ใบนั้นลอย
ไหล่ลือไปกับลมก่อนร่วงลงพื้น ร่มเงาของแมกไม้ที่ทอดตัว
บดบังแสงอาทิตย์กำลังโยกไหว แสงแดดอ่อนอุ่น ๆ ยาม
เย็นโคมเลียไปทั่วบริเวณบ้าน

บ้านน้อยหลังเล็ก ๆ ที่เงียบสงบแห่งนี้ ห้อมล้อม
ไปด้วยไม้ดอกไม้ใบนานาพรรณ กลีบดอกของความรักยัง
คงแบ่งบานอยู่บนต้นที่เต็มไปด้วยหนาม พุ่มใบของไม้สี
เขียวแตกตัวแยกออกจากโคนชูยอดขึ้นไปคนละทิศละทาง

บนสนามหญ้าหน้าบ้าน มีโต๊ะไม้เก่า ๆ อยู่คู่เคียงข้างเก้าอี้ดีโซนที่ได้มาพร้อมกัน สีของเนื้อไม้บอกถึงอายุการใช้งานที่ผ่านร้อนผ่านฝนมานานกว่าห้าปี และมันก็ยังอยู่ดีไม่มีที่ท่าลดความแข็งแรง

ดวงอาทิตย์ที่ให้แสงสว่างอยู่นอกหน้าต่างต่าง ถูกปิดกั้นบางส่วนไว้ด้วยมู่ลี่ไม้หลายสิบเส้น แต่ละเส้นแต่ละสายเรียงตัวกันเป็นแถวยาว ปล่อยปลายมู่ลี่ทั้งตัวดิ่งลงพื้นเป็นเส้นตรง แสงลมโชยพัดแทรกผ่านกำแพงมู่ลี่เข้ามา มองเห็นความเคลื่อนไหวได้ทุกเส้น เสียงมู่ลี่ไม้กระทบกระทบกันดังเป็นดนตรีของสายลม

เสียงอุปกรณ์เครื่องใช้บางอย่างดังขึ้นในห้องนั้น เหมือนว่ามีใครกำลังง่วนงานเตรียมการใช้งานมัน แล้วสักครู่เสียงดนตรีเพลงกรุงยุคเก่าก็ค่อย ๆ ดังขึ้น เสียงร้องของหญิงสาวเจ้าของบทเพลงฟังดูรื่นรมย์ปนความเศร้า ในเนื้อร้องของเพลงเพลงนั้น มันบอกถึงความรู้สึกนึกคิดของเธอที่มีต่อรักครั้งใหม่ และในความรักครั้งนี้ เธอกลับไม่แน่ใจที่จะยอมให้ห้วงอารมณ์รักเสน่หาได้เกิดขึ้น

แผ่นพลาสติกสีดำหม่นวนไปอยู่อย่างนั้น บทเพลงความเศร้าในความสุขยังดำเนินต่อไปไม่สะดุด เสียงฮัม

ตามเนื้อเพลงที่แผ่วเบาคล้ายกระซิบดังออกมาจากหญิงสูง
วัยที่นั่งอยู่ตรงนั้น ที่ที่เธอใช้ดื่มด่ำรับความสุขอยู่ทุกวัน บน
เก้าอี้โซฟาหนังตัวยาวที่กว้างขวางมีเพียงแค่เธอกับเส้นใย
ของไหมพรมสีน้ำตาล สายตาเธอมองดูทุกการเคลื่อนไหว
ของปลายนิ้ว นิ้วมือที่เย็บส่งไหมช่วยพันผูกร้อยเงื่อนสร้าง
ลายไปทุกรอยต่อ ริมฝีปากที่อมยิ้มปริ่มสุขไปกับกิจกรรม
นี้ แสดงถึงความรักที่มีให้กับใครสักคน

นวล นั่งเสพอารมณ์ความสุขของตัวเองด้วยการถัก
เส้นไหมพรม เธอหยุดมือขวาที่กำลังบังคับฝีเข็มแล้วเอื้อม
ไปจับแก้วชาร้อนขึ้นดื่ม เสียงเพลงโปรดเพลงนั้นช่วยสร้าง
ภวังค์ แล้วยังส่งเสริมให้ความสุขได้พรั่งพรู เธอจิบชาร้อน
รสชาติมนในแก้วดื่มกลืนมันลงไปด้วยความชื่นชอบ รสชาติ
ความคุ้นเคยที่ตราตรึงอยู่ในความรู้สึกยังคงบอกถึงความ
พอใจในรสชาติเดิม เธอวางแก้วกระเบื้องเคลือบลงบนโต๊ะ
ขณะที่ดวงตาเคลื่อนไหวเปลี่ยนไปจากแก้ว เธอมองเห็น
เงาของชายเดี่ยวในดวงใจเดินเข้ามา รอยยิ้มในความสุข
เดิมที่มีตอนนี้มันเปลี่ยนไปย้วยวนยิ้มให้กับสามี

“ฟังเพลงนี้อีกแล้วหรือ ไม่เบื่อหรือไงคุณ” สามีเอ่ย
ทักทายด้วยคำถาม

“ก็ไม่นิ ทำไม คุณเบื่อหรือ”

สามีนั่งลงที่เก้าอี้โซฟาแบบเดี่ยวตรงข้ามเธอ เขายิ้ม
อย่างชัดเจนที่จะบอกว่าไม่เบื่อ เขามีความสุขที่รู้ว่านวลยัง
คงชอบฟังเพลงนี้ เขาไม่ตอบคำถามนั้น

“แล้วนี่ท่านอะไรหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ คุณละ วันนี้เป็นไงบ้าง”

“ก็เหมือนเดิมแหละ”

“หรือคะ”

นวลพูดจบก็มลงสนใจถักร้อยเส้นไหมต่อไปอย่าง
เดิม เขามองเธอผูกดั่งไหมไปที่ละปมทีละข้อ

“นวล คุณน่าจะออกไปข้างนอกบ้างนะ ไม่ใช่อุดอู้
เก็บตัวอยู่กับบ้าน”

นวลยกเสื้อไหมพรมที่ถักอยู่ขึ้น เธอเล็งและกะความ
ยาวที่ต้องการเพิ่มอีก เธอสนใจเสื้อถักในมือมากกว่าคำ
แนะนำของสามี

“คุณ” นพเรียกร้องให้สนใจ

“คะ”

“ออกไปข้างนอกบ้างเหอะ อยู่อย่างนี้เดี๋ยวก็ฟุ้งซ่าน
กันพอดี”

นวลยังคงถักร้อยเส้นไหมในมือต่อไป คล้ายเธอ
แก้งไม่สนใจคำแนะนำจากสามี เธอเหลือบตาขึ้นมองเขา
และพบกับสายตาที่ยังคงมองมาที่เธอ นพยังคงต้องการ
การตอบรับด้วยการกระทำอะไรสักอย่าง

“เอาไว้ให้งานฉันเสร็จเรียบร้อยดีแล้ว ค่อยว่ากัน โอ
เคมัย” เธอปั่นหน้ายิ้มให้สามี

เสียงบานประตูของตัวบ้านเคลื่อนไปตามแนวความ
สามารถของมัน เขาและเธอหันมองตามเสียง ลูกชายเงย
หน้าจากการถอดรองเท้ามองสวนกลับมาด้วยความงง
เธอละสายตาจากลูกชายมองไปที่สามี เขากำลังลุกขึ้นเดิน
จากไป ใบหน้าที่เคยยิ้มรื่นรมย์กลับเปลี่ยนเป็นเฉยชาที่
ดวงตาบอกถึงความเบื่อหน่าย เธอมองสามีเดินหลบลับตา

ไปลูกชายที่จับถึงความรู้สึกนั้นได้มองตามสายตาแม่ เขา
วางกระเป๋าทำงานลงที่พื้นแล้วนั่งลงบนโซฟาตรงข้ามแม่

“มีไรหรือ แม่”

“เปล่า ไม่มีอะไร”

นို့ตก็ม่น้ำมอมองลงบนโต๊ะไม้ตัวเตี้ยที่วางแก้วชา
และอุปกรณ์ถักไหมของแม่ เขานิ่งเงียบอยู่สักครู่เหมือน
กำลังรวบรวมความกล้าทำในสิ่งที่ป็นปัญหาคาราคาซัง
มานาน

“อ้าว ทำไมวันนี้กลับเร็วนักละ”

เสียงแม่ดังขึ้นขณะเขายังครุ่นคิดถึงปัญหา นို့ต
หลุดออกจากความคิดใช้สติทบทวนคำถามด้วยท่าทางปกติ

“วันนี้มีประชุมที่ออฟฟิศลูกค้าใกล้บ้านเรา นို့ต
เลยไม่ต้องกลับไปออฟฟิศอีก”

“อืม” นวลพยักหน้าเข้าใจ ขณะที่มือคู้แน่นของเธอ
ก็ไม่ได้หยุดยั้งภารกิจที่มี

ลูกชายเหลือบมองแม่ที่กำลังถักร้อยเส้นไหม เขา
ลังเลที่จะทำบางอย่าง หลังถอนหายใจเขาหยิบซอง

จดหมายแจ้งหนี้บัตรเครดิตของพ่อที่ได้จากตู้จดหมายหน้า
บ้านไสมันไปบนโต๊ะ สายตามองแม่เหม็ง

นวลมองบนปลายนิ้วของลูกชายด้วยหางตา

“แม่น่าจะ...”

นวลพูดแทรกเสียงแข็งขณะที่ลูกชายยังพูดไม่จบ

“แม่รู้ น็อต” สายตาที่เยือกเย็นไร้แววความอบอุ่น
มองไปที่ลูกชาย

“ครับ”

น็อตหลบสายตาไปทางอื่นพร้อมพยักหน้า เขาถอน
หายใจด้วยความท้อแท้กับคำตอบที่เหมือนเดิม แล้ว
สายตาที่หลบเลี่ยงไปก็สบกับเครื่องเล่นแผ่นไวนิลสีดำที่
หมุนอยู่ เขาลุกขึ้นเดินไปที่เครื่องเล่นนั้น มันยังคงหมุนไป
อย่างนั้นทั้งที่บทเพลงในแผ่นจบลงไปแล้วเมื่อไรไม่รู้ได้

“ฟังเพลงนี้อีกแล้วเหรอ” เขาใช้มือขวาจับคันยกของ
หัวอ่านกลับไปตำแหน่งเริ่มต้น

“ก็มันมีแผ่นเดียวนี่” เธอตอบลูกชายอย่างนั้น